

omtrent, paa den anden Side 120 Mill. Kr. Nu skal jeg villigt indrømme, at dette sidste Tal vil gaa op. Jeg taler i dette Øjeblik, som om det var et ordinært Budget, vi nu havde med at gøre, som om Verdenskrigen var standset inden Finansaarets Begyndelse, hvad man dog kunde gaa ud fra, og hvad Finanslovsforslaget gaar ud fra. Lad os saa sige, at denne Udgift steg fra 120 til 130 eller 135 Mill. Kr., hvilket er kolossalt efter vore almindelige Finanslovforhold, hvor der ikke kommer saa store Udgifter, selv om man maa regne med, at under Finanslovsforslagets Behandling kommer der nye Sager til, og andre Foranstaltninger driver Udgiften op. Men selv om Udgiften steg saa stærkt, som jeg har nævnt, vil der dog være et meget betydeligt Overskud tilbage, et Overskud, som vi overhovedet ikke tidligere har kendt, fordi der nu er en vis Velstand her til Lands, og fordi man ogsaa har forsøgt ved nye Skatter og ved Forhøjelse af de nuværende, Formueskatten, Indkomstskatten, Arveafgiften o. s. v., at faa større Indtægter ind i Statskassen. Under disse Forhold vil de Renter og Afdrag, vi skal betale af de Laan, vi gør under Krigssituationen, hvis Krigen varer 3—4 Aar, ikke synes mig særdeles afskrækkende. Jeg vil i Øjeblikket anslaa den nuværende Nationalformue til 14 Milliarder Kr. Hvis det danske Folk i Øjeblikket ejer 14 Milliarder Kr., kan jeg ikke indse, at en Statsgæld paa mellem 500 og 600 Mill. Kr. kan være af afgørende Betydning.

I Anledning af en Bemærkning, jeg har gjort om Forholdet mellem Toldafgifternes Størrelse og Formue- og Indkomstskattens Størrelse, gjorde den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti en Bemærkning om, at jeg vist dermed havde antydnet, at man nu her skulde til at gaa til indirekte Skat og ikke alene holde sig til direkte Skat. I hvert Fald vil jeg sige, at det aldeles ikke er min Tanke, at man under Krigen skulde paalægge nogen Del af Befolkningen større indirekte Skat end den, vi har. Det anser jeg for umuligt. Hvorledes mit Forhold er til de indirekte Skatter, skal jeg ikke komme ind paa, det har ikke det mindste at gøre med den nuværende Stilling og ikke med, hvad jeg i

Øjeblikket har at sige. Jeg kan i og for sig indse, at der er visse Toldpositioner, som ikke havde haft stor Betydning for Forbruget i Øjeblikket, selv om de havde været forhøjede. Hvis vi havde beholdt Kultolden, som vi kom bort fra i 1913, og som vist var 3 Øre paa 100 Kilo, er det muligt, at under en Forhøjelse af Kulpriserne som den, vi nu har oplevet, og under saadanne Fragtsatser som dem, vi nu har, havde 3 Øre paa 100 Kilo ikke spillet nogen Rolle for Forbrugerne, og Staten havde faaet nogen Indtægt. Men derfor at gaa til under den nuværende Situation f. Eks. atter at indføre Told paa Kul, kan jeg ikke være med til. Overhovedet kan jeg ikke være med til i Øjeblikket med Hensyn til de Positioner paa Toldloven, der har nogen Betydning, Forbrugsartikler o. l., at gaa til en Forhøjelse, og hvis man vilde vælge Luksusartikler, ved jo alle ærede Medlemmer, at man faar ikke nogen væsentlig Indtægt derved.

I øvrigt skal jeg ikke beskæftige mig med, hvad det ærede Medlem for Københavns 1ste Valgkreds sagde. Hvis Formaalet havde været at løbe løbsk, vil jeg indrømme, at han har løst sin Opgave til Fuldkommenhed, og jeg kan meget godt forstaa, at det ærede Medlem trænger til Kontrol, endog til en Kontrolminister, der kan passe paa ham og hans Meningsfæller med Hensyn til, hvad de skal sige og gøre. Jeg misunder ikke Minister Rottbøll — jeg kan ikke nævne ham uden ved hans Navn, for jeg ved ikke, hvordan man ellers skal betegne de 3 Ministre, der er kommet til —, naar han skal føre Kontrol med det ærede Medlem og hans ligesindede og Meningsfæller, men dem om det. Jeg skal i øvrigt ikke komme ind paa det konservative Partis Forhold og Politik. Vi er jo i en alvorlig Forsamling, der beskæftiger sig med alvorlige Ting, og hvad der falder ind under Begrebet Farce, er det ikke passende at beskæftige sig med her i Folketinget.

Det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg) holdt et Foredrag forleden Dag. Ja, naar jeg siger Foredrag, er det alt for lidt, for det var nærmest en Dithyrambe til Socialismens Pris, holdt med den blændende Veltalenhed, som det ærede Medlem alene raader over